

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE DELOVNO
IN SOCIALNO SODIŠČE

Evidenčna številka: VDS00032857

Datum odločbe: 09.01.2020

Senat: Jelka Zorman Bogunovič (preds.), mag. Aleksandra Hočevar Vinski (poroč.), Valerija Nahtigal Čurman

Področje: DELOVNO PRAVO - OBLIGACIJSKO PRAVO - ODŠKODNINSKO PRAVO

Institut: trpinčenje na delovnem mestu - mobing - odškodninska odgovornost delodajalca - varovanje dostojanstva delavca pri delu - nepremoženjska škoda - izvedenina - povrnitev stroškov izvedenca

Zveza: ZDR-1 člen 7, 7/1, 7/4, 8, 47, 47/1, 47/3, 179.. OZ člen 179, 179/1.. ZPP člen 236a, 236a/6, 236a/7, 286, 286/3.. ZDSS-1 člen 34, 38, 38/1.

Jedro

Ker je bil tožnik po pogodbi o zaposlitvi zavezan ravnati ne le v skladu z delovnopravno zakonodajo, ampak tudi v skladu z ureditvijo, predpisi, zahtevami in pooblastili vrhovnega organa delodajalca, in ker se po pogodbi o zaposlitvi za urejanje pravic in obveznosti iz delovnega razmerja uporabljata tako ZDR-1 kot Temeljni akt, iz presoje spornih ravnanj, na podlagi katerih je tožnik uveljavljal trpinčenje, ni mogoče izvzeti tistih ravnanj, ki se nanašajo na vrhovni organ cerkve, kot tudi ne tistih ravnanj, ki se nanašajo na pravila cerkvenega prava.

Po prvem odstavku 38. člena ZDSS-1 sodišče lahko odloči, da mora delodajalec kriti vse stroške za izvedbo dokazov, tudi če delavec v sporu ni v celoti uspel, pa zaradi tega niso nastali posebni stroški. V obravnavani zadevi gre prav za tak primer, saj so stroški izvedenca v isti višini nastali neodvisno od višine tožbenega zahtevka iz naslova odškodnine, ki jo uveljavlja tožnik in se glede na citirano določbo ZDSS-1 ne odmerijo glede na uspeh tožnika v postopku. Zato je pritožbeno sodišče tudi v tem delu pritožbi ugodilo in toženi stranki naložilo v plačilo celotne stroške izvedenine.

Izrek

I. Pritožbi tožnika se delno ugodi in se izpodbijani del sklepa (V. točka izreka) delno spremeni tako, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške postopka v znesku 2.699,08 EUR, v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od poteka paricijskega roka dalje do plačila.

II. V ostalem se pritožba tožnika in v celoti pritožba tožene stranke zavrneta in se potrdira nespremenjeni izpodbijani del sodbe in sklepa ter dopolnilni sklep sodišča prve stopnje.

III. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je razsodilo, da je tožena stranka dolžna tožniku obračunati in plačati odškodnino za nepremoženjsko škodo v višini 13.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2016 do plačila, v roku 15 dni (I. točka izreka), plačati potne stroške v višini 5.158,91 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2016 do plačila, v roku 15 dni (II. točka izreka), zavrnilo pa je tožbeni zahtevek, da je tožena stranka dolžna tožniku obračunati in plačati odškodnino za nepremoženjsko škodo v višini 12.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2016 do plačila (III. točka izreka). Tožbo je zavrglo v delu, ki se je nanašal na zahtevek, da se toženi stranki prepove izvajanje trpinčenja in diskriminacije tožnika na delovnem mestu oziroma se ji naloži, da zagotovi varovanje in spoštovanje osebnosti tožnika, upošteva in ščiti zasebnost tožnika, ter da se mu zagotovi takšno delovno okolje, v katerem ne bo izpostavljen nadlegovanju ali trpinčenju na delovnem mestu (IV. točka izreka) ter odločilo, da je tožena stranka dolžna tožniku povrniti stroške postopka v znesku 2.244,92 EUR roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od poteka paricijskega roka dalje do plačila (V. točka izreka). Z dopolnilnim sklepom je sodišče prve stopnje toženi stranki naložilo še povračilo sodne takse v znesku 74,00 EUR v roku 8 dni, z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od poteka roka dalje do plačila.

2. Zoper I. in V. točko izreka sodbe in sklepa ter dopolnilni sklep se pritožuje tožena stranka iz vseh treh pritožbenih razlogov po 338. členu ZPP. Navaja, da bi sodišče moralo zaslišati predlagane priče, četudi so bile predložene njihove pisne izjave, saj tožena stranka ni umaknila dokaznega predloga za zaslišanje teh prič. Sodišče ni pojasnilo, zakaj ni zaslišalo priče A.A. Njegovo zaslišanje bi prispevalo k pravilni odločitvi o ugovoru pasivne legitimacije. Metropolit ... in njegov namestnik namreč nista tožnikov delodajalec. Tožnik je moral upoštevati njuna navodila na podlagi pravil cerkvenega prava. Tožena stranka ne more odgovarjati za dejanja druge, njej nadrejene pravne osebe ali organa. Tožena stranka tudi ni mogla sprejeti ukrepa v smislu 47. člena ZDR-1 zoper navedena nadrejena. Sodišče je toženi stranki naložilo prekomerno odgovornost. Cerkevno hierarhijo je zmotno izenačilo z nadrejenostjo po delovni zakonodaji. Tudi akter trpinčenja lahko odškodninsko odgovarja (148. člen OZ). Sodišče je toženi stranki večkrat neupravičeno očitalo, da določenih tožnikovih trditev ni prerekala pravočasno ali substancirano. Predvsem pa sodišče pri tem ni upoštevalo, da se negativnih dejstev ne da dokazovati. Tožena stranka jih je zanikala. Tako ne drži, da tožena stranka ni substancirano prerekala očitke v zvezi s prepovedjo udeležbe na javnem bogoslužju v B. Glede tega bi bilo treba zaslišati pričo C.C. Ne strinja se z zaključki sodišča, ki se nanašajo na metropolitovo obvestilo z dne 1. 10. 2014. Ne drži, da ni substancirano prerekala tožnikovih trditev glede pogovora z metropolitom 23. 10. 2014. Gre za negativno dejstvo, ki se ga ne da dokazovati. Sploh pa je tožena stranka prerekala tožnikove navedbe, ni pa mogla natančneje navajati o vsebini pogovora, v katerem ni bila udeležena. Sodišče je metropolita zaslišalo kot pričo, v sodbi pa ga očitno šteje kot stranko. Gre za kršitev poštenega pravedanja. Neutemeljen je tudi očitek, da ni substancirano prerekala očitkov tožnika o neenakopravnem obravnavanju glede razdelitve prispevkov vernikov. Poudarja, da je v uvodu vsake pisne vloge navedla, da nasprotuje tožnikovim trditvam, v kolikor se z njimi izrecno ne strinja. Že v prvi pripravljalni vlogi je jasno navedla, da očitek tožnika ni resen in utemeljen, torej mu je nasprotovala in nasprotovanje obrazložila. Ne drži, da se je do tega očitka opredelila šele v tretji pripravljalni vlogi. Nasprotuje ugotovitvi sodišča o neprerekani trditvi tožnika glede odgovora na njegovo prošnjo z dne 31. 1. 2015. Tudi je tožena stranka že v prvi, ne šele v drugi pripravljalni vlogi podala trditev, da so bile plače duhovnikov enake in da ni bilo neenakopravne obravnave. Ni šlo za prekluzijo. Ne strinja se z razlogovanjem sodišča v zvezi s prepoznim očitkom

tožnika glede zahteve metropolita, da je potrebno obveščanje oziroma soglasje za sodelovanje v kazenskem postopku. Neverjetna je obrazložitev sodišča, da podpis primopredajnega zapisnika ne pomeni strinjanja s premestitvijo v D. Šlo je za organizacijsko premestitev. Odpoved pogodbe o zaposlitvi s ponudbo oziroma sklenitvijo nove pogodbe ni bila potrebna. Šlo je le za spremembo delodajalca. Tožnikove navedbe v zvezi s tem so bile prepozne, podane po prvem naroku. V zvezi s finančnim vidikom premestitve v D. sodišče ni pojasnilo, zakaj metropolitu kot visoko cenjeni in zaupanja vredni osebi ni verjelo. Zakasnjeno izplačevanje plač ne pomeni trpinčenja. To, da tožena stranka ni posebej nasprotovala izjavi E.E. glede razlogov za razrešitev tožnika, ne more predstavljati negativnega ravnanja do tožnika. Sodišče je glede pogovora z metropolitom 13. 1. 2016 ter glede zglasitve na policiji naredilo napačno dokazno oceno, saj je namesto izpovedi metropolita in F.F. upoštevalo izpoved tožnika. Sodišče je tudi v tem delu napačno razloγοvalo o neprerekanju tožnikovih navedb, saj se z njimi ni izrecno strinjala. Tudi ne drži, da ni prerekala tožbenih navedb o negativni drži zakonitega zastopnika v izjavi z dne 27. 10. 2016. Meni, da je pravočasno navedla razloge za premestitev v G., ki jo je izvedel metropolit. Gre za organ, na katerega tožena stranka ni mogla vplivati. Nesmiselne so ugotovitve, da tožena stranka ni prerekala tožnikovih trditev o tem, da se metropolit ni odzval na poizvedovanje tožnika, ali je posređoval dopise H. Ni namreč mogla dobesedno prerekati vsebine telefonskega pogovora, ki ga je imel tožnik z C.C. Tudi njega je sodišče zaslišalo kot pričo, iz sodbe pa izhaja, kot da je stranka. Odpoved pogodbe o zaposlitvi ne more biti del trpinčenja, saj je bila v sporu, v katerem je tožnik izpodbijal to odpoved, sklenjena sodna poravnava. Že temelj zahtevka ni podan, prisojena višina odškodnine pa je sploh pretirana. Sodišče ni dobro razumelo pojma šibke socialne mreže. Tožnik je s tem v zvezi omenjal vernike, sodišče pa tožnikove kolege. Ostali dejavniki - brezposelnost, selitve, sodni postopki – niso dokazani. Ni jasno, zakaj je sodišče dosodilo tako visoko odškodnino, niti kako se je tožnik odzival na stresne dogodke glede na povprečje ljudi. Cerkvni postopek ni stresor. Sodišče odškodnine ni specificiralo po vrstah škode. Odškodnina ne potrebuje preventivne funkcije, saj gre za edinstven primer očitkov trpinčenja v zgodovini cerkve I. Zaradi napačne odločitve o glavni stvari je napačno upoštevan delež uspeha strank glede odločitve o stroških postopka, s tem da sodišče tudi ni pravilno upoštevalo okoliščine delnega umika tožbe iz naslova regresa za letni dopust.

3. Zoper II. in V. točko izreka sodbe in sklepa ter dopolnilni sklep se pritožuje tožnik iz vseh treh pritožbenih razlogov. Navaja, da bi moralo sodišče vsa očitana ravnanja ugotoviti kot del trpinčenja. Ker tega ni ugotovilo, je prisojena odškodnina prenizka. Prav tako je napačno ugotovilo trajanje trpinčenja, saj ni relevanten zgolj čas od sklenitve pogodbe o zaposlitvi dalje. Nobena stranka te okoliščine ni izpostavljala, zlasti pa ne tožnik, tako da gre v tem delu za protispisno ugotovitev in za kršitev razpravnega načela. Sploh pa pisna pogodba ni pogoj za obstoj delovnega razmerja. Sodišče je tožniku glede dopisa z dne 15. 4. 2014 napačno očitalo neustrezno sklicevanje na vsebino tega dopisa ter še prekluzijo. Ker se do tožnikovih navedb v zvezi s tem dopisom ni opredelilo, je kršilo 8. in 14. točko drugega odstavka 339. člena ZPP. Zoper E.E. je bila izdana obsodilna sodba. Neutemeljen je očitek o prepozni predložitvi vabila na slavnostno kosilo, tudi se ne strinja z oceno dokazov s tem v zvezi. Tožnik izpodbija dokazno oceno tudi glede pritiskov, da naj se preseli v J. Sodišče ni pojasnilo, zakaj ni verjelo tožniku. Ob tem je kršilo 8. in 14. točko drugega odstavka 339. člena ZPP. Tožnik vztraja, da je šlo 28. 2. 2016 za zasledovanje, sodišče bi moralo natančneje pretehtati razhajanje med izjavama F.F. in C.C., ter slediti tožniku, s tem da se do njegovih navedb, ki so jih potrdile tudi priče (da je tožnik vselej sprejel poslano mu pošto, zaradi česar ni bilo potrebe po osebnem vročanju), sodišče niti ni opredelilo. Iz izvedenih dokazov izhaja, da je prisojena odškodnina prenizka. To dokazuje mnenje izvedenke. Trpinčenje je trajalo daljši čas in je bilo intenzivnejše, kot je ugotovilo sodišče. Zavzema se za dvig višine odškodnine iz naslova odvračilne funkcije, saj mora delodajalec, ki je odgovoren za trpinčenje, to občutiti kot eksistenčno pomemben odhodek. Tudi v primerjavi z zadevo Pdp 864/2017 je bila tožniku prisojena prenizka odškodnina. Poklic

duhovnika je specifičen in tožnik ustrezne zaposlitve izven cerkve I. ne more dobiti. Vrsto let je bilo usmerjeno v šolanje za duhovnika. Ima 6-člansko družino, njegova plača je bila edini vir dohodka družine. Meni, da gre za najhujši primer trpinčenja v slovenski sodni praksi, saj mu je doživljenjsko onemogočeno opravljanje poklica. Ni odločilno trajanje bolniškega staleža, sploh pa je imel tožnik kljub zdravstvenim težavam obveznosti do vernikov. Za tožnika opravljanje poklica duhovnika ni bilo le služba, ampak način življenja, kar je povezano tudi z vrednotami in življenjskimi cilji. Sodišče trajanja sodnega postopka napačno ni štelo v okvir priznane škode. Sodišče je premalo pomena dalo temu, da je brezposeln. Ni pomembno, da je v sporu zoper odpoved sklenil sodno poravnavo in se sporazumel o prenehanju delovnega razmerja. V to je bil prisiljen, saj mu je bilo prepovedano opravljanje poklica duhovnika. Brezposelnost bi nastopila v vsakem primeru. Še vedno trpi škodo na zdravju, gre za kontinuirano nastajajočo škodo, česar sodišče ni upoštevalo v zadostni meri. Tožnik izpodbija odločitev o stroških postopka, ker sodišče ni upoštevalo ločeno uspeha po temelju (100 %) in po višini. Meni še, da bi morala tožena stranka v celoti kriti stroške z izvedencem (38. člen ZDSS-1), ter da bi morala nagrada za poravnalni in prvi narok znašati 700 točk.

4. Tožnik v odgovoru na pritožbo predlaga zavrnitev pritožbe tožene stranke, tožena stranka v odgovoru na pritožbo predlaga zavrnitev tožnikove pritožbe.

5. Pritožba tožnika je delno utemeljena, pritožba tožene stranke ni utemeljena.

6. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe in sklepa ter dopolnilni sklep v mejah uveljavljanih pritožbenih razlogov. Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP in 366. člena ZPP je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v drugem odstavku 350. člena ZPP, ter na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, da je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje ter tudi pravilno uporabilo materialno pravo. Strinja se z odločilnimi ugotovitvami in stališči sodišča prve stopnje.

7. Sodišče prve stopnje je tožnikovemu zahtevku iz naslova odškodnine za nepremoženjsko škodo, ki ga je uveljavljal v višini 25.000,00 EUR, ugodilo do višine 13.000,00 EUR, v preostalem (12.000,00 EUR) pa je zahtevek zavrnilo. V večjem delu je sledilo tožnikovim navedbam o tem, s katerimi ravnanji mu je bilo kršeno dostojanstvo na delovnem mestu ali v zvezi z delom pri toženi stranki ter mu odmerilo odškodnino v navedeni višini.

8. Tožnik v pritožbi v bistvenem vztraja, da bi moralo sodišče tudi glede preostalih očitanih ravnanj ugotoviti trpinčenje, ter da bi mu moralo višjo odškodnino prisoditi že na podlagi ugotovljenih ravnanj tožene stranke. Tožena stranka prvenstveno vztraja pri ugovoru pasivne legitimacije, ob sklicevanju na bistvene kršitve določb pravnega postopka pa izpodbija dokazne zaključke, na katere je sodišče oprlo odločitev o dosojeni odškodnini.

9. Če je delavcu povzročena škoda pri delu ali v zvezi z delom, mu jo mora povrniti delodajalec po splošnih pravilih civilnega prava (179. člen Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl.). Po splošnih pravilih civilnega prava, ki so zajeta v Obligacijskem zakoniku (OZ, Ur. l. RS, št. 83/2001 in nasl.), pripada oškodovancu pravična denarna odškodnina tudi za pretrpljene duševne bolečine zaradi okrnitve osebnostne pravice (prvi odstavek 179. člena OZ). Med osebnostne pravice, ki jih varuje 34. člen Ustave RS, sodi človekovo dostojanstvo. Poleg tega pa ZDR-1 v 8. členu še posebej določa, da je delodajalec delavcu v primeru trpinčenja na delovnem mestu delavcu odškodninsko odgovoren po splošnih pravilih civilnega prava. Kot nepremoženjska škoda, ki je nastala delavcu, se štejejo tudi pretrpljene

duševne bolečine zaradi nezagotavljanja varstva pred trpinčenjem na delovnem mestu v skladu s 47. členom tega zakona, ki ga je utrpel delavec. Pri odmeri višine denarne odškodnine za nepremoženjsko škodo se mora upoštevati, da je ta učinkovita in sorazmerna s škodo, ki jo je utrpel delavec in da odvrča delodajalca od ponovnih kršitev.

K pritožbi tožene stranke – temelj odškodnine

10. ZDR-1 v 47. členu (z naslovom Varovanje dostojanstva delavca pri delu) določa, da je delodajalec dolžan zagotavljati takšno delovno okolje, v katerem noben delavec ne bo izpostavljen spolnemu in drugemu nadlegovanju ali trpinčenju s strani delodajalca, predpostavljenih ali sodelavcev. V ta namen mora delodajalec sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito delavcev pred spolnim in drugim nadlegovanjem ali pred trpinčenjem na delovnem mestu (prvi odstavek). Če delavec v primeru spora navaja dejstva, ki opravičujejo domnevo, da je delodajalec ravnal v nasprotju s prvim odstavkom tega člena, je dokazno breme na strani delodajalca (tretji odstavek).

11. Slednje pravilo je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo pri oblikovanju dokazne ocene, prvi odstavek 47. člena ZDR-1 pa je ključen za odgovor na vprašanje, ali lahko tožena stranka odgovarja za ravnanja drugih, ki niso pri njej zaposleni, so pa (predvsem kot predpostavljeni) povezani s tožnikovim delovnim razmerjem pri toženi stranki.

12. Kot izhaja iz navedene določbe, je namreč protipravnost delodajalčevega ravnanja ali opustitve v tem, da svojega delavca ni zaščitil pred trpinčenjem. Pri tem ni odločilno, ali so tiste osebe, ki jim delavec očita trpinčenje, pri delodajalcu tudi zaposlene. Sodišče prve stopnje je torej pravilno zavrnilo ugovor tožene stranke, da za ravnanja oseb, ki jim tožnik očita trpinčenje in ki niso zaposlene pri njej, ne more odgovarjati. Člen 47 ZDR-1 ravno s tem v zvezi določa širok okvir delodajalčeve obveznosti, kršitev te obveznosti pa je osnovni pogoj za ugotovitev odškodninske odgovornosti delodajalca zaradi trpinčenja. To je v skladu s četrtrim odstavkom 7. člena ZDR-1 vsako ponavljajoče se ali sistematično, graje vredno ali očitno negativno in žaljivo ravnanje ali vedenje, usmerjeno proti posameznim delavcem na delovnem mestu ali v zvezi z delom. Niz takšnih ravnanj se presoja kot celota, kar je pravilno upoštevalo tudi sodišče prve stopnje. Pritožbeno sodišče se strinja z zaključkom sodišča prve stopnje o tem, katera so tista ravnanja, ki dajejo podlago za ugotovitev trpinčenja.

13. Ne le iz zakonske določbe 47. člena ZDR-1, tudi iz pogodbe o zaposlitvi z dne 28. 1. 2014, sklenjene med tožnikom in toženo stranko (cerkev I. (CI.) - Cerkevna občina K. (COK.)) oziroma njenim zakonitim zastopnikom L.L., izhaja podlaga, da se tožena stranka ne more razbremeniti svoje odgovornosti za ravnanja trpinčenja, ki jih tožnik očita predpostavljenim (metropolitu ..., namestniku metropolita v M. C.C., ki je sicer zaposlen v CI. - Cerkveni občini N.). Navedena pogodba o zaposlitvi, sklenjena za delovno mesto duhovnik, v 3. členu določa, da mora tožnik opravljati delo v skladu z ureditvijo, predpisi, zahtevami in pooblastili vrhovnega organa delodajalca. V 7. členu pogodbe je določeno, da mora tožnik upoštevati kogentna določila slovenskega pravnega reda, Sporazum o pravnem položaju CI. na ozemlju M., akt CI. ..., katerega priloga je Ustava CI., ter druge predpise delodajalca in pooblastila ter naloge vrhovnega organa svoje cerkve. Iz 15. člena pogodbe izhaja, da se za urejanje pravic in obveznosti iz delovnega razmerja uporablja ZDR-1 in akt CI. ...

14. Po 5. točki tega akta je tožena stranka sestavni del ... Po 6. točki akta ... zastopa metropolit oziroma v času njegove odsotnosti namestnik. Po 175. členu Ustave CI. je vsak duhovnik glede svojega dela pod neposrednim nadzorom predstojnika cerkve in pristojnega škofovskega namestnika ter pod vrhovnim

nadzorom in upravo svojega škofa. V 13. točki 176. člena Ustave CI. je določeno, da je vsak duhovnik dolžan pravočasno izvajati odločitve in ukaze nadrejenih oblasti.

15. Ker je bil tožnik po pogodbi o zaposlitvi zavezan ravnati ne le v skladu z delovnopravno zakonodajo, ampak tudi v skladu z ureditvijo, predpisi, zahtevami in pooblastili vrhovnega organa delodajalca, in ker se po pogodbi o zaposlitvi za urejanje pravic in obveznosti iz delovnega razmerja uporabljata tako ZDR-1 kot ... akt, iz presoje spornih ravnanj, na podlagi katerih je tožnik uveljavljal trpinčenje, ni mogoče izvzeti tistih ravnanj, ki se nanašajo na vrhovni organ cerkve, kot tudi ne tistih ravnanj, ki se nanašajo na pravila cerkvenega prava. Pritožba neutemeljeno prikazuje, da naj bi sodišče kršilo postopkovna pravila, ko je metropolit CI. in njegovega namestnika zasliševalo kot prič, češ da ju v sodbi prikazuje kot toženo stranko, kar pa ne drži. Jasno ju upošteva kot tožniku predpostavljena, četudi nista tožena stranka, niti nista bila pri njej zaposlena.

16. Pritožba neutemeljeno nasprotuje temu, da sodišče ni zaslišalo priče A.A., da bi ta pojasnil hierarhijo in organiziranost CI. v skladu s cerkvenimi pravili, vpetost tožene stranke vanjo ter podal ustrezno razlago določil Ustave CI. Iz pisne izjave te priče je pravilno sklevalo, da ne more izpovedati o odločilnih dejstvih spora, zato je zahtevo tožene stranke za neposredno zaslišanje te priče utemeljeno zavrnilo (sedmi odstavek 236.a člena ZPP).

17. Sodišče prve stopnje je sledilo tožniku, ki je kot vzrok trpinčenja navajal, da je kot zakoniti zastopnik COK. po nalogu takratnega metropolita O.O. začel preiskovati sume nepravilnosti pri vodenju COK. v času svojega predhodnika E.E. V soglasju s takratnim metropolitom O.O. je dne 1. 6. 2012 podal kazensko ovadbo zoper E.E. V nadaljevanju je metropolit O.O. zahteval, naj ovadbo umakne, kar pa ni bilo možno, saj je šlo za uradno pregonljivo kaznivo dejanje.

18. Tožena stranka je na poziv sodišča predložila pisne izjave prič P.P., R.R., S.S. in T.T. Četudi je pred tem predlagala njihovo zaslišanje, pa je bistveno, da po predložitvi pisnih izjav prič ni zahtevala še njihovega neposrednega zaslišanja, zato sodišče njihovega zaslišanja ni bilo dolžno izvesti (šesti odstavek 236.a člen ZPP).

19. Tožena stranka sodišču prve stopnje neutemeljeno očita, da je na več mestih v sodbi zmotno ugotovilo, da tožena stranka tožnikovih navedb ni prerekala. Poudarja, da je v vseh svojih vlogah navedla, da vsem tožnikovim trditvam nasprotuje, v kolikor se z njimi izrecno ne strinja. Vendar pa takšno pavšalno, neobrazloženo prerekanje navedb nasprotne stranke že po ustaljeni praksi nima (dokazne) vrednosti. Tožena stranka napačno meni, da več kot prerekanje oziroma zanikanje tožnikovih trditev z njene strani niti ni bilo možno. Pri tem se zmotno sklicuje na nemožnost dokazovanja t. i. negativnih dejstev. Kvečjemu je tožnik tisti, ki bi lahko navajal negativna dejstva, npr. da mu tožena stranka nečesa ni zagotovila, plačala ipd., nakar bi imela tožena stranka breme dokazovanja nasprotnega. Pritožbeno sodišče na strani tožene stranke ne najde zatrjevanja takšnih negativnih dejstev, ki bi ji oteževala dokazovanje, zgolj (neobrazloženo) zanikanje tožnikovih navedb pa, kot že povedano, ne pomeni zatrjevanja negativnih dejstev s strani tožene stranke.

20. Sodišče prve stopnje je verjelo tožniku, da mu je 12. 5. 2014 C.C. po telefonu sporočil, da mu je prepovedana udeležba na javnem bogoslužju v B., ker naj bi bil na sodišču skupaj s E.E. Še istega dne je tožnik poslal dopis škofu U.U., da kazenski postopek teče po uradni dolžnosti, da v njem sodeluje le kot priča in da prosi za osebni razgovor, a odgovora ni prejel. Kot je pri tem izpostavilo sodišče, je tožena stranka v zvezi s tem očitkom navedla le, da naj sodišče zasliši C.C. in A.A., ki bosta pojasnila možnost

take prepovedi po cerkvenem pravu, tako da očitka ni obrazloženo prerekala - ni navedla razlogov, ki naj bi to prepoved opravičevali. Če bi jih navedla, bi bila smiselna izvedba dokaza z zaslišanjem navedenih prič, ker pa tega ni storila, je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je bila tožniku prepovedana udeležba na javnem bogoslužju kot povračilni ukrep, ker je bil udeleženec v kazenskem postopku zoper E.E.

21. Sodišče prve stopnje je kot element trpinčenja štelo tudi tožnikove težave pri dostopu do metropolita V.V. V septembru 2014 si je prizadeval za razgovor z njim, a je bil zavrjen. Nato je metropolit 1. 10. 2014 poslal C.C. obvestilo, da od tedaj dalje vsa korespondenca s škofijsko ekselenco in škofijskimi organi poteka izključno pisno in preko škofijskega predstojnika (C.C.), o čemer mora obvestiti vse duhovnike v svojem namestništvu. Tožnik je trdil, da je ta sklep dejansko veljal le zanj, medtem ko je bila ostalim duhovnikom (npr. L.L.) kljub sklepu dovoljena neposredna komunikacija z metropolitom, npr. preko telefona. Tožena stranka ni dokazala, da je sklep veljal za vse duhovnike. Zato se je sodišče strinjalo s tožnikom, da se je s sklepom, ki je bil sprejet potem, ko je zaprosil za osebni razgovor z metropolitom, želelo tožniku preprečiti osebni razgovor.

22. Tožnik je 12. 10. 2014 na metropolita ponovno naslovil pisno prošnjo za osebni razgovor in opozoril na šikaniranje, ki se nad njim izvajajo zaradi njegove vloge v omenjenem kazenskem postopku. Pojasnil je, da je v neenakopravnem položaju z ostalimi duhovniki v M., ki imajo dvakrat višje dohodke od njega, zaradi česar je njegova družina na robu socialne ogroženosti, ter zaprosil, naj se uredi nerešeno vprašanje delitve župnij in razporeditve prihodka (verniki iz krajev nerešenih župnijskih pristojnosti opravljajo verske potrebe kot krsti itd. v K., a je bil tožnik izključen od razporeditve tega dohodka).

23. V zvezi z navedenim je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je bil edini uradni ustni razgovor, ki ga je imel metropolit s tožnikom, dne 23. 10. 2014, ko naj bi metropolit od njega zahteval, da se preseli v J., kar je tožnik zavrnil, sodišče prve stopnje pa je sicer ugotovilo, da nad tožnikom niso bili izvajani pritiski, da se mora preseliti v J. Vseeno pa je sledilo tožnikovim navedbam (tudi v posledici izostanka obrazloženega prerekanja), da mu je metropolit očital, da je vložitev kazenske ovadbe, ne glede na pisno soglasje bivšega metropolita, tožnikova odgovornost, da se ovadbe ne bi smelo vložiti, ker se s tem sramoti CI., zato naj pričakuje premestitev.

24. Tožena stranka je tožnikov očitek, da imajo drugi duhovniki dvakrat višje dohodke od njega, zanikala ter poudarila, da očitane ni dokazal. Bistvo pravilne dokazne ocene sodišča, ki je verjelo tožniku, je v tem, da je tožena stranka v dokazovanje svoje trditve predložila le izpis dohodkov tožnika, iz katerega izhaja, da mu je bilo v letu 2015 obračunano 1.500,00 EUR mesečno. Ob tem se je sklicevala na to, da je prejemal tudi prispevke vernikov (v kakšni višini, ni navedla) in denarno pomoč 500,00 EUR na mesec. Iz plačilnih list za čas od aprila 2015 dalje pa izhaja, da je bilo tožniku izplačevano le po 1.000,00 EUR neto mesečno. Tožnik je tudi trdil, da dvakrat nižji dohodki izhajajo iz dokumentacije, s katero razpolaga tožena stranka (obračunov plač za duhovnike, ki so bili do 31. 3. 2017 zaposleni pri njej in podatkov o tem, koliko so prejeli drugih neobdavčenih prihodkov), tožena stranka pa teh listin ni predložila. Glede na opisane dokazne zaključke je sodišče toženi stranki resda po nepotrebnem očitalo prekluzijo njenih navedb (v tretji vlogi je zanikala, da so drugi duhovniki prejemali dvakrat višje plačilo), saj se je do njih vendarle opredelilo.

25. Tožnik je uspel tudi s trditvami, da je bil izključen iz enakomerne delitve prispevkov vernikov za cerkvene obrede. Metropolit je namreč 30. 12. 2014 sprejel sklep, da se v cerkvenih občinah z več župniki župnije in dolžnosti enakomerno porazdelijo, tožniku pa je zakoniti zastopnik tožene stranke dejal, da

tožnik ne more biti udeležen pri enakomerni razdelitvi. Ker tožena stranka očitka, da je bil tožnik izključen iz enakomerne razdelitve prispevkov vernikov, ni obrazloženo prerekala niti ni dokazovala nasprotnega, je sodišče prve stopnje tudi ta del očitkov pravilno štelo za dokazan.

26. Sodišče prve stopnje je v podkrepitev ugotovitev o nedopustnosti nižjih plačil ter tožnikovih neuspešnih poskusov ureditve tega izpostavilo še to, da je tožnik metropolitu 31. 1. 2015 poslal prošnjo za rešitev neenakopravnosti pri delitvi župnij, v kateri je predstavil svoj neenakopravni položaj v primerjavi z drugimi župniki v M. (dvakratna razlika v dohodkih), zaprosil za sprejem ustreznih pravilnikov o duhovniških plačah, zaradi težkih socialnih razmer pa zaprosil tudi za mesečno denarno pomoč v znesku 500,00 EUR iz nadškofijskega sklada. Šele v marcu 2015 mu je bilo odgovorjeno, naj se zanima le za župnijo v J., da drugih pravic nima in se ne more primerjati z ostalimi župniki. Nato mu je bila odobrena denarna pomoč, kar po oceni sodišča dokazuje, da je bil tožnik v slabi finančni situaciji, a mu je bila nato s sklepom metropolita, ki je začel učinkovati 1. 9. 2015, spet odvzeta, kot bo obrazloženo v nadaljevanju.

27. Glede spornih plačil je sodišče prve stopnje upoštevalo tudi sklep metropolita z dne 23. 9. 2015, v katerem so bili določeni neto zneski plač, in sicer so bile določene osnove (1.150,00 EUR za duhovnika z dokončanim magisterijem, kar je bil tožnik) in dodatek za delovno dobo (do 20 let 50,00 EUR). Zato je tožnik sklepal, da bi moral biti upravičen do neto plače v višini 1.200,00 EUR, kar pa ni bil, saj tožena stranka njegove plače ni uskladila s tem sklepom. Ker je tožena stranka šele v drugi pripravljalni vlogi, vloženi po prvem naroku, zanikala neenako obravnavo tožnika glede plačila, je sodišče s tem v zvezi ugotovilo prekluzijo, kar pa niti ni odločilno. Bistven v zvezi s tem je poudarek sodišča, da je tožena stranka zgolj navajala, ne pa tudi dokazala, da je tožnik prejemal plačo, višjo od 1.200,00 EUR. Sodišče je toženi stranki celo naložilo, naj predloži podatke, iz katerih bo razvidno, kako je realizirala sklep o uskladitvi mesečnih dohodkov duhovnikov, vendar je tožena stranka v zvezi s tem navedla le, da višina plač ostalih duhovnikov predstavlja osebni podatek, zato ne more predložiti njihovih plačilnih list. Tožena stranka neutemeljeno izpostavlja dilemo, ali je navedeni znesek 1.200,00 EUR bruto ali neto. Četudi je sodišče tudi s tem v zvezi glede navedb tožene stranke ugotovilo prekluzijo, je vendarle dokazno zaključilo, da ni šlo za bruto znesek, pri čemer se je sklicevalo na okoliščino, da je bila v tožnikovi pogodbi o zaposlitvi določena plača v višini 1.421,80 EUR bruto. Ob tem je pravilno pojasnilo, da pogodbeno določene plače ni dopustno enostransko znižati.

28. Nadalje tožena stranka neutemeljeno izpodbija ugotovitve sodišča prve stopnje, ki se nanašajo na kazenski postopek zoper E.E., saj tudi te kažejo na negativno obravnavo tožnika. Sodišče je tožnika z dopisom z dne 30. 3. 2015 pozvalo, da v roku 8 dni predloži listinsko dokumentacijo, ki naj bi potrjevala podlago vložene kazenske ovadbe. Tožnik je takoj v aprilu 2015 sodišču dostavil dokumentacijo, ki jo je imel v zvezi s tem, nakar mu je v začetku maja zakoniti zastopnik tožene stranke sporočil, da po nalogu metropolita v prihodnje brez metropolitovega blagoslova oziroma odobritve ne sme sodišču ničesar dostavljati ali kakorkoli drugače ukrepati glede kazenskega postopka. Tožnik je metropolitu poslal kopijo poziva sodišča in mu nato v ponovni prošnji za osebni razgovor z dne 5. 7. 2015 podrobneje pojasnil situacijo, a odgovora ni prejel. Glede na sporočilo iz maja 2015, da po metropolitovem navodilu ne sme več na sodišču ničesar opraviti brez njegovega dovoljenja, je moral tožnik, ko je bil npr. za oktober 2016 vabljen na zaslišanje, izbirati med spoštovanjem navodila metropolita in nalogom sodišča.

29. Nenazadnje je tožena stranka sama v navedbah potrdila navodilo metropolita, da tožnik za vsako sodelovanje v kazenskem postopku potrebuje metropolitov blagoslov. Sodišče prve stopnje je poudarilo, da je tožnik dokumente sodišču izročil šele po tem, ko je bil seznanjen z navodilom metropolita, da torej ni kršil navodil metropolita, vendar pa ta okoliščina za presojo trpinčenja niti ni pomembna. Bistveno je,

da je bil tožnik zaradi metropolitovega navodila v stiski, saj ga je razumel v smislu, da mora v bodoče izbirati med zakonsko dolžnostjo pričanja in ukrepi nadrejenih, ki ga bodo sicer lahko doleteli. Tako je npr. pred zaslišanjem, ki ga je imel v oktobru 2016, sodišče obvestil, da mu je delodajalec prepovedal pričanje, a ga sodišče pričanja zato ni oprostilo. Sodišče prve stopnje je v zvezi s tožnikovo razpetostjo še dodalo, da se je tožnik 12. 7. 2015 približal metropolitu na slavnostnem kosilu, da bi se z njim pogovoril, a mu je ta odgovoril, da bo prejel odgovor na pisno prošnjo za ustni razgovor. Ukazal mu je, da na sodišču v kazenskem postopku ne sme o ničemer pričati in mu očital, da mu je bila odobrena finančna pomoč, on pa se še vedno ne obnaša skladno s cerkveno politiko. Obljubljenega odgovora metropolita tožnik ni dobil, mu je pa bila nato s sklepom z dne 21. 8. 2015 ukinjena finančna pomoč.

30. Sodišče prve stopnje je kot del trpinčenja ugotovilo tudi okoliščine v zvezi s tožnikovo premestitvijo v župnijo v D. Izhajalo je iz tožnikove navedbe, da je sredi junija 2015 slišal od zakonitega zastopnika tožene stranke govorice, da bo premeščen in da bo preživljal težke čase, nakar mu je 26. 6. 2015 C.C. po telefonu sporočil, da je premeščen v župnijo D., pisni sklep metropolita o tem pa mu je bil vročen 29. 6. 2015. Za ugotovitev trpinčenja po pravilnem opozorilu tožene stranke ni odločilna okoliščina, ki jo je izpostavilo sodišče prve stopnje, da sklep ni bil ustrezno obrazložen - da v njem ni bilo konkretizirano, zakaj je bil tožnik premeščen. Ker predmet spora ni presoja zakonitosti samega sklepa o premestitvi, ampak ugotavljanje, ali je bil tožnik v zvezi s premestitvijo trpinčen, je bolj kot vprašanje (ne)obrazloženosti sklepa pomembno vprašanje, ali so za premestitev obstajale dejanske potrebe službe ali pa so bili motivi za premestitev nedopustni, kar je sodišče prve stopnje tudi ustrezno raziskalo. Tožnik je navajal, da za premestitev niso obstajale potrebe službe v smislu 172. člena Ustave CI., sodišče je s tem soglašalo že iz razloga, ker tožena stranka te trditve ni substancirano prerekala. Navedla je, da se premestitve izvajajo po cerkvenem pravu, na podlagi katerega so obstajali vsebinski razlogi za tožnikovo premestitev, kar bodo pojasnili A.A., L.L. in C.C. Sodišče je zato poudarilo, da z izpovedmi prič tožena stranka ne more nadomestiti izostale trditvene podlage o potrebah službe, ki so narekovalе tožnikovo premestitev (pri čemer je pripomnilo, da tudi kot priča zaslišani C.C. ni vedel ničesar izpovedati o razlogih premestitve oziroma je nakazoval, da je tožnik s premestitvijo dobil možnost doseči višji dohodek). Iz istega razloga je ocenilo kot nepomembno izpoved metropolita, da je s premestitvijo tožnika v D. dosegel, da živi v svoji parohiji in da si izboljša ekonomske možnosti. Sodišče je na podlagi izvedenih dokazov verjelo tožniku - da je bil premeščen ravno zato, ker ima COD. zelo nizke prihodke, ni finančno samozadostna, zaradi česar bi on in družina (s štirimi otroci) ostali brez prihodkov in bi bil prisiljen sam zapustiti službo v M. Prav tako se sodišče pravilno ni strinjalo z navedbo tožene stranke, da iz primopredajnega zapisnika z dne 29. 6. 2015 izhaja, da se je tožnik strinjal s premestitvijo, ker je zapisnik podpisal in nanj ni imel pripomb. Iz tega ni mogoče sklepati, da se je tožnik strinjal s premestitvijo, pri čemer neutemeljeno vztraja tožena stranka v pritožbi. Sploh pa je sodišče upoštevalo pojasnilo priče C.C., da odloku metropolita o premestitvi v D. sploh ni bilo možno nasprotovati.

31. Sploh pa za presojo, da premestitev ni bila odraz službenih potreb, zadostuje že sama navedba tožene stranke, da razlog premestitve sicer ni bila neposlušnost ali kaznovanje tožnika, ampak da je tožnik izgubil zaupanje tožene stranke. To ne more potrjevati objektivnega razloga premestitve v smislu potrebe službe, pač pa ravno nasprotno - subjektivni razlog premestitve, vezan na osebo tožnika, to pa je ravno tisto, kar poudarja tožnik v tem sporu kot nedopustno.

32. Sodišče prve stopnje je v zvezi s premestitvijo v D še obrazložilo, da sklep o premestitvi ni bil izdan v skladu s pogodbo o zaposlitvi. Tožnik je imel sklenjeno pogodbo s CI. - COK., premeščen pa je bil v CI. - COD., ki je samostojni pravni subjekt. Kljub premestitvi pa nova pogodba o zaposlitvi ni bila sklenjena niti ni bila odpovedana prejšnja pogodba o zaposlitvi. Ne drži vztrajanje tožene stranke, da je bilo v

tožnikovi pristojnosti, da si uredi sklenitev nove pogodbe o zaposlitvi in zavarovanje po tej novi podlagi. C.C. je namreč 10. 9. 2015 ter nato 16. 11. 2015 od tožnika zahteval, da si mora urediti pokojninsko in zdravstveno zavarovanje v kraju službovanja. Tožnik je to (kot je navedel tudi v dopisu z dne 19. 11. 2015) razumel kot pritisk, s katerim se skuša doseči nezakonito prenehanje pogodbe o zaposlitvi, eksistenčno ogroziti njega in družino, ter ga prisiliti, da zapusti službovanje v M. Tožnik je nato 21. 12. 2015 prejel še sklep metropolita o ponovni premestitvi za začasnega župnika v D. župnijo, z nalogo, da v roku petih dni prekine delovno razmerje po pogodbi o zaposlitvi, sklenjeno s toženo stranko, se odjavi iz socialnih zavarovanj, v katera je bil prijavljen na podlagi tega delovnega razmerja, sklene delovno razmerje z enakimi pravicami s COD. in se na podlagi tako sklenjenega delovnega razmerja prijavi v socialna zavarovanja. Vsi duhovniki CI. v M. so prijavljeni kot samozaposlene osebe, razen petih, ki so zaposleni v COK. To, da je bil tožnik edini duhovnik v župniji D., ni razlog, da bi moral sam poskrbeti za odjavo ter prijavo v socialna zavarovanja in sklenitev pogodbe o zaposlitvi z C.C. kot predstavnikom CI. v M.

33. V zvezi s spornim plačilom za delo v času službovanja v D. je sodišče izpostavilo še ukinitev finančne pomoči, čeprav je tožnik metropolitu v dopisu z dne 5. 7. 2015, navedel, da je pomoč 500,00 EUR po kazalcih stanja v COD. edino zagotovilo socialnega minimuma, ter da je prisiljen v imenu COD. zaprositi za pomoč za stabilno materialno poslovanje. Tudi v dopisu z dne 24. 12. 2015 je navedel, da COD. ni zmožna izplačevati plač in ne more samostojno finančno poslovati.

34. Posebej odločilno dejstvo za ugotovitev trpinčenja je okoliščina prepoznega izplačila plač. Sodišče je iz plačilnih list razbralo, da tožnik v spornem obdobju ni prejel izplačila plač ob dnevu zapadlosti, ki je bil skladno z 11. členom pogodbe o zaposlitvi določen najkasneje 15. dne v mesecu za pretekli mesec, saj je plačo za julij 2015 prejel 14. 9. 2015 (pred tem je 10. 9. 2015 C.C. in L.L. poslal dopis s pozivom za izplačilo zaostalih plač, z opozorilom, da bo v nasprotnem primeru vložil tožbo), za avgust jo je prejel šele 12. 10. 2015, za september pa 10. 11. 2015.

35. Nadalje (kronološko) je tožnik izpostavljal, da je E.E. v intervjuju za a. ob začetku sojenja, objavljenem 7. 12. 2015, dejal, da je bil tožnik razrešen zaradi kazenske ovadbe zoper njega in da posledično ne sme več vršiti bogoslužij v K. Na to tožena stranka niti ... nista reagirali. Zato je tožnik v dopisu z dne 24. 12. 2015 metropolitu zastavil vprašanje, ali je E.E. svoje izjave podal z njihovo odobritvijo (blagoslovom), vendar odgovora ni prejel. Sodišče je sicer poudarilo, da s tem, ko tožena stranka teh navedb ni prerekala, te veljajo za dokazane, ter da ob izostanku navedb ni mogoče upoštevati izpovedi L.L., da se ne strinja z E.E. izjavo o razlogih za prepoved dela tožniku v COK. Menilo je, da gre za trpinčenje, ker tožena stranka zoper izjavo E.E. ni odreagirala in je s tem izjavi priznala veljavo v očeh javnosti. Pritožbeno sodišče se ne strinja, da je že zaradi pasivnosti tožene stranke izkazano trpinčenje tožnika, vseeno pa navedene okoliščine (zlasti izjava E.E.) odražajo negativni odnos tožene stranke do tožnika.

36. Enako velja za dogajanje v posledici poziva F.F. tožniku, naj se 4. 1. 2016 udeleži sestanka škofijskega odbora. Odgovoril mu je, da ima tega dne razgovor na policiji in ga povprašal o namenu sestanka, F.F. mu je pojasnil, da želi imeti metropolit sestanek z njim, teme ni povedal, tožnik pa se sestanka ni upal udeležiti. Nato ga je 13. 1. 2016 poklical metropolit in mu rekel, da se je sestal s šefom policije v D. in da v policijskih evidencah niso zabeležene nobene grožnje tožniku, mu očital, da se je dobro uštel in naj si kar poišče službo v drugi škofiji. Ko je tožnik opravil poizvedbe na policijski postaji, je zvedel, da niso nikomur posredovali nobenih podatkov o njem oziroma o njegovih prijavah. Ker tožena stranka ni prerekala navedb tožnika v zvezi s tem, jih je sodišče štelo za dokazane. Pojasnilo je, da

izostalih trditev ni mogoče nadomestiti z izpovedbami prič, tako da ni upoštevalo izpovedi metropolita o tem, kaj naj bi zvedel na policijski postaji, pa tudi ne izjave priče F.F. o tem, da se je tožnik zlagal, saj da ni obiskal policije in prijavil groženj, kar naj bi priči povedal metropolit po vrnitvi iz D. V zvezi z opisanim je presoji pritožbenega sodišča posebej sporna izjava, da naj si tožnik kar poišče službo v drugi škofiji.

37. Tožnik je 15. 1. 2016 poslal C.C. ter L.L. pisno zahtevo za odpravo kršitev v skladu z 200. členom ZDR-1, v kateri je zahteval, da tožena stranka preneha s diskriminacijo, nezakonitostmi in kršitvami delovnih pravic, sicer bo vložil tožbo. V svoji zahtevi se je skliceval na tovrstne dopise, ki jih je poslal že 15. 4. 2014, 12. 5. 2014, 11. 7. 2014, 12. 10. 2014, 31. 1. 2015, 10. 9. 2015, 19. 11. 2015 in 24. 12. 2015. Reakcija je bila, da je metropolit 25. 1. 2016 sprejel odločbo, da tožnika odstavi z dolžnosti začasnega paroha v D., ter tožniku poslal še sklep z dne 25. 1. 2016, da se ga s 15. 2. 2016 namesti za začasnega župnika v izpraznjeno župnijo v G. Sledil je še sklep z dne 17. 2. 2016, da se tožnika s 1. 3. 2016 razreši služenja v župniji D. in se ga z istim datumom namesti v župnijo v G.

38. Tožnik je premestitev v G. odklonil, sodišče pa je tudi dogajanje v zvezi s to premestitvijo pravilno štelo kot trpinčenje. V dopisu metropolitu z dne 2. 3. 2016 je tožnik poudaril, da gre tokrat za premestitev celo v drugo državo, da bi se morala družina že po sedmih mesecih ponovno seliti, otroci spremeniti državni šolski sistem in jezik sporazumevanja, ter da premestitev ni skladna s pogodbo o zaposlitvi. Odgovora ni prejel, nakar pa je metropolit 7. 3. 2016 izdal še sklep, da naj tožena stranka glede na sklep o premestitvi v G. s tožnikom po pravilih državnega prava prekine delovno razmerje. Tožnik je odreagiral z dopisom z dne 15. 3. 2016, a odziva ni bilo. Metropolit je nato tožniku z odločbo 28. 3. 2016 - zaradi odklonitve namestitve v G. prepovedal opravljanje duhovniške službe in ga izročil cerkvenemu sodišču ... v nadaljnji postopek.

39. Sodišče prve stopnje navedbam tožene stranke, da je bil razlog za premestitev v G. nespoštovanje pravil cerkvenega prava, že zaradi pravil o prekluziji ni sledilo. Vseeno pa je tudi po vsebini obrazložilo razloge, zaradi katerih meni, da je bila premestitev kot tudi prekinitev delovnega razmerja del trpinčenja. Kot že v primeru sklepa o premestitvi v D., je sodišče prve stopnje tudi v zvezi s sklepom o premestitvi v G. izpostavilo njegovo neobrazloženost, kar pa, kot že rečeno, ne zadostuje za ugotovitev nezakonitosti sklepa oziroma protipravnega ravnanja kot dela trpinčenja. Tako kot v primeru premestitve v D., je tudi v primeru premestitve v G. bistveno, da tožena stranka ni dokazala, da so za premestitev v G. obstajali objektivni razlogi oziroma dejanska potreba službe. Metropolit V.V. je npr. izpovedal, da je bila premestitev v G. glede na predhodna dogajanja njegova dobra volja. Vseeno je sodišče tudi v tem delu pravilno poudarilo, da tožena stranka ni podala ustreznih trditev, s katerimi bi utemeljevala objektivno potrebo po premestitvi.

40. To potrjujejo tudi okoliščine kot npr., da je C.C. v marcu in aprilu 2016 v telefonskih pogovorih z vernikoma b.b. in c.c. dejal, da se tožniku vse to (prememestitve) dogaja zaradi E.E. d.d. pa je npr. slišal, da je metropolit na vprašanje, zakaj se tožnika premešča in česa je kriv, 8. 5. 2016 odgovoril: "Kriv je, ker je sodišču izročil dokumentacijo". S tem se je tožnik počutil ponižanega pred verniki. Priča C.C. je navedeno zanikal, priči b.b. in d.d. pa sta navedeno potrdila v pisnih izjavah kot priči. Vseeno je sodišče tudi v tem delu po nepotrebnem poudarilo, da tožena stranka navedenega očitka ni prerekala in da že iz tega razloga ne more dati pomena zanikanju C.C.

41. Kot očitno negativno dejanje zoper tožnika je sodišče štelo tudi odločbo o prepovedi opravljanja duhovniške službe in izročitvi tožnika cerkvenemu sodišču zaradi odklonitve namestitve v G. Prepoved

opravljanja duhovniške službe je cerkvena kazen po 216. členu Ustave CI., ki jo po 217. členu Ustave CI. škof lahko izreče le za čas do 30 dni (za daljše je pristojno cerkveno sodišče), omenjena odločba v tožnikovem primeru pa trajanja prepovedi ni določala. Vendar pa se sodišče prve stopnje pravilno ni spustilo v natančnejšo presojo zakonitosti navedene odločbe. Zadostuje, da je zaznalo nadaljnje ukrepe, ki so tožnika doleteli zaradi neupoštevanja zahteve po premestitvi v G., na kar pa se je navezovala tudi sporna prekinitvev pogodbe o zaposlitvi. Sodišče je utemeljeno poudarilo, da je bilo tožnikovo delo po pogodbi o zaposlitvi vezano na območje M., pogoje za prenehanje pogodbe o zaposlitvi pa sta stranki vezali na ZDR-1 (14. člen pogodbe o zaposlitvi). V podkrepitev zaključkov o trpinčenju je izpostavilo tudi zapis metropolita v dopisu z dne 17. 2. 2016, ki se glasi: "Upamo, da bo Vaša pastirska odgovornost, prosvetljena z Božjo modrostjo, vplivala na to, da bodo Vaša prihodnja dejanja utrdila zaupanje, ki ga imamo v Vas. V nasprotnem primeru bomo primorani ravnati na način, ki ne bo prijazen niti Vam niti Nam", ki ga je razumeti kot grožnjo tožniku, in to kljub vsem prošnjam tožnika za pomoč in zaščito.

42. Omenjeno je že bilo, da je tožena stranka tožniku kot skrajni ukrep vročila odpoved pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga z dne 8. 6. 2016. Tožnik je ugovarjal, da je bil na njegove dolžnosti imenovan drug duhovnik, da torej ni prenehala potreba po delu, tožena stranka pa je menila, da ni relevantno, ali je obstajal poslovni razlog odpovedi, ker je bila v sporu, v katerem je tožnik izpodbijal odpoved, sklenjena sodna poravnava. Slednje ni odločilno. Čeprav je bilo zaradi sklenjene poravnave učinkovanje odpovedi odpravljeno (stranki sta soglašali, da delovno razmerje ni prenehalo na podlagi odpovedi, ampak je trajalo od 14. 7. 2016 do 31. 3. 2017, ko je prenehalo sporazumno), podaja odpovedi, sploh za predmetni spor iz naslova trpinčenja, ni brezpredmetna. Tožena stranka je v odpovedi navedla očitno nezakonit razlog. Navedba, da tožnik ne izpolnjuje pogojev, kakovosti in zaupanja glede na organizacijo CI. v M., ne pomeni poslovnega razloga. Ta mora izvirati iz sfere delodajalca, ne pa delavca.

43. Sodišče prve stopnje je upoštevalo tudi izjavo zakonitega zastopnika tožene stranke, ki jo je 27. 10. 2016 podal za spletni portal e., in sicer da je H. CI. tožnikovo vložitev kazenske ovadbe označila kot neutemeljeno in škodljivo, delovanje tožnika pa kot škodljivo, nedobronamerno in v nasprotju s cerkvenimi zakoni. Tožnik je pred tem ravnanja tožene stranke in z njo povezanih oseb opisal tudi v dopisu z dne 10. 9. 2015, naslovljenem na Svet ... v f., a odziva ni bilo.

44. Iz gornje obrazložitve jasno izhaja, da se tožena stranka neutemeljeno zavzema za zavrnitev tožbenega zahtevka že po temelju, prav tako pa neutemeljeno predlaga znižanje prisojene odškodnine.

K pritožbi tožnika – temelj odškodnine

45. Glede na datum sklenitve delovnega razmerja 28. 1. 2014, je sodišče prve stopnje šele čas po tem datumu pravilno štelo kot relevanten za presojo očitanih ravnanj. Četudi je bil tožnik pred tem od aprila 2012 do 15. 10. 2013 zakoniti zastopnik tožene stranke, nato pa nameščen za začasnega župnika v J., tožnik v tem času ni bil v delovnem razmerju pri toženi stranki. Tožnik sodišču prve stopnje neutemeljeno očita, da je s tem v zvezi nedopustno vpogledalo v izpis ZZZS ter ugotovilo, da je bil pri toženi stranki v delovnem razmerju od 1. 3. 2014 do 31. 3. 2017, pred tem pa je imel od 26. 1. 2012 do 28. 2. 2014 vzpostavljeno zavarovanje na zavarovalni podlagi št. 19, kar pomeni, da je samostojno opravljal poklicno dejavnost. Sodišče prve stopnje je izhajalo iz navedbe tožnika, da se je delovno razmerje med strankama vzpostavilo na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 28. 1. 2014. Sicer pa sodišču tudi preiskovalno načelo iz 34. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004 in nasl.) omogoča izvedbo dokazov po uradni dolžnosti. Določitev obdobja, ki je relevantno za presojo trpinčenja, je pomembna za odločitev. Pritožba torej neutemeljeno vztraja, da je za presojo trpinčenja relevantno tudi obdobje pred 1.

3. 2014, ko tožnik ni bil v delovnem razmerju pri toženi stranki. S tem v zvezi ni utemeljen pritožbeni očitek protispisnosti (15. točka drugega odstavka 339. člena ZPP) in tudi ne kršitve razpravnega načela oziroma ugotovitev sodišča mimo navedb strank (8. točka drugega odstavka 339. člena ZPP). Ker stranki takrat nista bili v delovnem razmerju, tožene stranke za ta čas ne morejo zavezovati določbe ZDR-1 o temeljnih obveznostih delodajalca, med katerimi je tudi 47. člen ZDR-1. Vseeno pa je tožniku v korist upoštevalo njegove navedbe v zvezi s predhodnim obdobjem - da je bil razlog za pričetek trpinčenja v tem, da je še kot zakoniti zastopnik tožene stranke sodeloval v kazenskem pregonu zoper E.E. Za ta spor (katerega predmet ni ugotavljanje dejanskega delovnega razmerja) niso odločilne pritožbene navedbe, da pisna pogodba ni pogoj za ugotovitev obstoja delovnega razmerja.

46. Tožnik neutemeljeno izpodbija ugotovitev sodišča prve stopnje, da zaradi prekluzije (tretji odstavek 286. člena ZPP) ni upoštevalo navedb, ki jih je podal v tretjem odstavku 6. strani druge pripravljalne vloge, s katerimi je utemeljeval diskriminatoren odnos E.E. in jih povzel iz dopisa z dne 15. 4. 2014, naslovljenega na škofa g.g. Tožniku je bil na prvem naroku za glavno obravnavo dodeljen dodatni rok, da se izjavi o navedbah tožene stranke v njeni prvi pripravljalni vlogi, ki jo je predložila na prvem naroku. Odrejeni rok ni pomenil, da lahko tožnik izven tega okvira podaja dodatne navedbe, zato jih sodišče pravilno ni upoštevalo oziroma se je oprlo na pravočasno podane navedbe, v katerih pa (zaradi neobrazloženosti in zgolj pavšalnega sklicevanja na vsebino dopisa – tožnik je navedel, da se v izogib prepisovanju sklicuje na vsebino dopisa kot na del trditvene in dokazne podlage) ni našlo zadostne podlage za raziskovanje trpinčenja. Posledično ne drži pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 8 in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Pa tudi, če bi bili pritožbeni očitki v zvezi s spornim dopisom utemeljeni, če bi se torej niz ugotovljenih ravnanj trpinčenja dopolnil še s tem očitkom, to po presoji pritožbenega sodišča ne bi moglo vplivati na zvišanje prisojene odškodnine.

47. Pritožbeno sodišče se strinja z zaključkom sodišča prve stopnje (ki je predmet obrazložitve v 13. točki izpodbijane sodbe), da tožnik glede dogodka 13. 7. 2014, ko je bilo po liturgiji in ustoličenju metropolita slavnostno kosilo v enem od hotelov B., s strani S.S. ni bil negativno obravnavan. Ta naj bi mu rekel, da zanj ni prostora na kosilu, sodišče pa je ugotovilo, da je šlo zaradi velikega števila povabljenih na splošno za pomanjkanje prostora, ne pa za negativno ravnanje, usmerjeno proti tožniku osebno. Poleg visokih cerkvenih dostojanstvenikov CI. so sodelovali tudi gostje, in sicer predstavniki cerkve h. iz i. in M. ter predstavniki državnih in kulturnih institucij Republike j., i. in M. Za vse prisotne ni bilo prostora, zato so duhovniki odstopili svoja mesta gostom in starejšim duhovnikom. Ker je bilo 400 povabljenih, ni bilo dovolj prostora in vsi duhovniki ... niso mogli biti prisotni na kosilu. Ni pomemben očitek tožnika, da je sodišče prve stopnje s tožnikove strani predloženo vabilo na slavnostno kosilo štelo kot prepozno predloženo. Med strankama vabilo ni bilo posebej sporno, sodišče prve stopnje je tudi izhajalo iz dejstva, da je tožnik bil vabljen, sporno je bilo zlasti vprašanje, ali je zgolj za tožnika zmanjkalo prostora ali pa je to veljalo tudi za druge.

48. Nadalje je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da se na tožnika ni izvajalo pritiskov, da se mora preseliti v J., do česar tudi ni prišlo. Metropolit je sicer izdal sklep z dne 1. 10. 2014, da morajo vsi župniki živeti v tistem kraju, kjer je župnija, v kateri so nameščeni, vendar pa je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je šlo za sklep splošne veljave, ki je temeljil na 164. členu Ustave CI. Ni bil izdan zaradi tožnika. Sodišče se je v zvezi s tem oprlo predvsem na izpovedi zakonitega zastopnika L.L. in metropolita V.V., kar pa ne pomeni, da iz sodbe ni razvidno, zakaj ni sledilo tožniku. Pritožbeno sodišče se strinja z dokazno oceno sodišča prve stopnje in njeno obrazložitvijo, tako da pritožba s tem v zvezi neutemeljeno uveljavlja še kršitev 8. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP.

49. Po pravilni presoji sodišča prve stopnje zapis v k. z dne 3. 3. 2016, da so verniki videli, da sta C.C. in F.F. tožnika zasledovala 28. 2. 2016, ne odraža trpinčenja, ki bi se lahko pripisalo toženi stranki. Ker pa se tožnik ni skliceval le na vsebino članka, ampak tudi na okoliščino, da so mu o zasledovanju povedali verniki, je sodišče prve stopnje dejansko stanje raziskalo tudi v tej smeri, a je ugotovilo, da ni šlo za zasledovanje, pač pa za zaplet, povezan z vročanjem metropolitovega akta o premestitvi iz D. v G. preko navedenih dveh duhovnikov. Pritožba napačno navaja, da sodišče ni pretehtalo razhajanja med izjavama pri F.F. in C.C. (glede tega, koliko časa sta se zadrževala pred tožnikovim stanovanjem), vendar pa je pravilno ocenilo, da to ni odločilno. Prav tako tožnik v pritožbi prevelik pomen pripisuje svojemu sklicevanju na to, da zaradi siceršnjega sprejema pošiljk ni bilo potrebe po osebnem vročanju.

50. Del trpinčenja ni sodelovanje (zaslišanje) v kazenskem postopku zaradi finančnih malverzacij cerkvenih uslužbencev. Prav tako pa tudi ne sodelovanje v predmetnem sporu, česar pa pritožba posebej niti ne problematizira.

51. A tudi, če bi se vse tožnikove pritožbene navedbe pokazale za utemeljene, če bi se torej niz ugotovljenih ravnanj trpinčenja dopolnil še z zgoraj navedenimi, pri katerih vztraja tožnik v pritožbi, to ne bi moglo privedi do zvišanja odškodnine, ki je že sedaj odmerjena na zgornji meji dosojenih odškodnin v tovrstnih sporih (npr. Pdp 864/2017).

K pritožbama obeh strank - glede višine odškodnine

52. Odškodnina za nepremoženjsko škodo se v načelu prisodi za vsako obliko nepremoženjske škode posebej (pravno mnenje Vrhovnega sodišča 15. 10. 1986), vendar so dopuščene izjeme za tiste življenjske situacije, ki preprosto ne dovoljujejo razmejevanja posameznih škod, izviraajočih iz istega škodnega dogodka. Takšna življenjska situacija je tudi trpinčenje na delovnem mestu, do česar se je Vrhovno sodišče RS opredelilo v zadevah VIII Ips 127/2018 in VIII Ips 7/2019 ter s tema zadevama v tovrstne spore uvedlo pojem t. i. enotne odškodnine (kar je pravilno upoštevalo tudi sodišče prve stopnje), v kateri je zajeto celotno oškodovančevo trpljenje, ki je posledica trpinčenja na delovnem mestu, kar zajema vse duševne in telesne posledice posega v oškodovančevo duševno celovitost. Ne drži torej pritožbena navedba tožene stranke, da bi moralo sodišče višino odškodnine odmeriti po posameznih postavkah nepremoženjske škode.

53. Sodišče prve stopnje je svojo odločitev o prisojeni odškodnini v višini 13.000,00 EUR oziroma o zavrnitvi presežka tožbenega zahtevka v višini 12.000,00 EUR tudi ustrezno obrazložilo, tako da je neutemeljen očitke tožene stranke, da iz sodbe ni jasno razvidno, zakaj je dosodilo odškodnino v navedeni višini. Pritožbeno sodišče se strinja z razlogi, na katere je sodišče oprlo odmero. V pritožbenih navedbah strank ni našlo podlage za poseg v odmerjeno odškodnino.

54. Sodišče prve stopnje je upoštevalo iz ugotovitve, da tožnik pred spornim obdobjem, v katerem je bil deležen trpinčenja, ni imel psihičnih težav niti ne resnejših telesnih težav. Oprlo se je na mnenje izvedenke psihiatrične stroke, ki je, upošteva je tudi medicinsko dokumentacijo v spisu, potrdila tožnikove trditve o nastali škodi v posledici trpinčenja.

55. Pri tem je sodišče resda izpostavilo, da je bila v okviru razlogov, ki so pri tožniku privedli do razvoja težav, pomembna tudi šibka socialna mreža. Tožena stranka v pritožbi sodišču očita, da ni dobro razumelo pojma socialne mreže, ker ga je vezalo na mrežo poklicnih kolegov (pri katerih tožnik ni imel opore), medtem ko naj bi tožnik v svojih navedbah pojem socialne mreže vezal na vernike, ne na kolege. Ne glede

na to opozorilo tožene stranke, ugotovitev sodišča, bistvo katere je (sledječ izvedenki), da je bil za tožnika zelo neugoden stresor, ko je želel vzpostavljati odnose s kolegi oziroma nadrejenimi, a ni naletel na zadosten odziv, podporo znotraj službenega okolja, ne sega izven tožnikovih trditev, kot neutemeljeno prikazuje tožena stranka.

56. Pritožba tožnika neutemeljeno navaja, da iz mnenja izvedenke izhaja podlaga za priznanje višje škode. Sodišče prve stopnje je natančno povzelo mnenje izvedenke, iz katerega izhaja, da je bil tožnik na prvem pregledu pri izbrani osebni zdravnici 14. 9. 2015, ko mu je določila diagnozo reakcija na stres (šifra F 43.0). Napotila ga je k psihiatru in na klinični psihološki pregled, ki ga je opravil 6. 9. 2016. V tem obdobju je bil že zdravljen z antidepresivi in nizkimi odmerki antipsihotika. Ugotovljena je bila srednja do huje izražena anksiozna simptomatika in blago prisotna depresivna simptomatika kot reaktivno pogojena in del stresne reakcije oziroma že kar prilagoditvene motnje po dalj časa trajajočih stresnih dogodkih. Tožnik se je od 3. 12. 2015 zdravil pri psihiatru, ki je prav tako ocenil, da gre za akutno stresno reakcijo, ki sodi med duševne motnje (F 43.0). Ta lahko po stresnih dogodkih nastopi pri ljudeh, ki sicer nimajo kakšnih hujših duševnih težav. Nato je bil tožnik redno voden pri psihiatru, s postavljeno diagnozo prilagoditvena motnja (F 43.2) in s huje izraženo anksiozno in zmerno-blažjo depresivno simptomatiko. Isto duševno motnjo je ugotovila tudi izvedenka na podlagi pregleda tožnika. Gre za čustveno motnjo, ki je povezana s spremembami v človekovem okolju, na katere se je prisiljen adaptirati - v tem primeru je bilo to dogajanje na delovnem mestu. Če stresorji izzvenijo, lahko tudi motnja izzveni znotraj šestih mesecev, če pa stresorji trajajo, kot je bilo to v primeru tožnika, gre za kronifikacijo prilagoditvene motnje, ki traja tudi dlje časa. Tožnik ni bil visoko opremljen za spopadanje s stresnimi dogodki, izvedenka pri tožniku ni zaznala, da bi se odzval drugače, kot povprečje ljudi. Kot edini prepoznani zunanji stresor, ki je vplival na psihične težave tožnika, je izpostavila razmere v zvezi z delovnim mestom, v okvir česa je sodišče štelo tudi postopek pred cerkvenim sodiščem. Sicer pa so bile psihične težave tožnika najintenzivnejše (10/10) do pričetka jemanja zdravil decembra 2015, nato so se v povprečju zmanjšale na 7-8/10 ter se postopno še znižale. V bolniškem staležu je bil od 14. 9. 2015 do 30. 9. 2015 in od 1. 4. 2016 do 28. 4. 2016. Od decembra 2015 dalje redno jemlje antidepresiv ..., večkrat/dan, ki se uporabljata za zdravljenje anksiozne in depresivne simptomatike. Zaradi opisane duševne motnje se tudi še vedno ambulantno psihiatrično zdravi (kontrolni pregledi pri psihiatru na 2-3 mesece), ni pa deležen poglobljene psihoterapevtske obravnave. Na podlagi mnenja izvedenke je sodišče še poudarilo, da je imel tožnik zaradi trpinčenja občutke tesnobe, napetosti, sramu, brezvrednosti, odvečnosti, osebnega razvrednotenja, izgube samospoštovanja, občutek nemoči v urejanju razmerij s toženo stranko, izčrpanost, preobčutljivost, obupanost, podoživljanje stresnih trenutkov, motnje spanja, glavobole, motnje koncentracije (npr. v zvezi z vožnjo avta), občutke izgube ravnotežja (npr. v dvigalu, kar občuti kot vrtoglavico), pretirano znojenje, pospešeno bitje srca, občutek zadihanosti (navedeni trije simptomi so po izpovedi tožnika prisotni večinoma vsak dan), razdražljivost, potrtoost, depresija, odsotnost v komunikaciji z družinskimi člani, strah pred izgubo ugleda, službe (ko jo je še imel) in pred novimi očitki in trpinčenji, poslabšanje splošnega zdravstvenega stanja (slabše urejen krvni tlak, dislipidemija).

57. Tožnik v pritožbi neutemeljeno nasprotuje pravilni presoji sodišča, ki izvedenki ni sledilo v delu, ko je kot aktualni stresor za nastanek škode navedla tudi predmetni sodni postopek, ker da se v njem reaktivirajo spomini, občutki jeze, sramu ..., kar vpliva na tesnobo, premlevanje, saj ne gre za protipravno ravnanje tožene stranke, ki bi bilo v relevantni vzročni zvezi z nastalo škodo. Je pa sodišče pri odmeri odškodnine ustrezno upoštevalo, da je bila tožniku izrečena prepoved opravljanja duhovniškega dela, kar je odločilno vplivalo na nadaljnji tek njegovega življenja. Tožnik v pritožbi opozarja, da zanj opravljanje poklica duhovnika ni bila le služba, ampak način življenja, povezan z njegovimi vrednotami in življenjskimi cilji, ter da se je vrsto let šolal za ta poklic. Tožnik sicer navedeno veže na očitek sodišču

prve stopnje, da ni upoštevalo njegove brezposelnosti, vendar pa se navedeno nanaša prvenstveno na prepoved opravljanja duhovniške službe, ne zgolj na prenehanje delovnega razmerja. S tem v zvezi je namreč sodišče prve stopnje pri presoji vzročne zveze (oziroma njene prekinitve) izpostavilo, da je tožnik od 1. 4. 2017 brezposeln v posledici tega, ker je v delovnem sporu, v katerem je izpodbijal odpoved pogodbe o zaposlitvi, s sklenitvijo sodne poravnave pristal na prenehanje delovnega razmerja z 31. 3. 2017. Zato zatrjevane škode, povezane z brezposelnostjo od 1. 4. 2017 dalje, utemeljeno ni upoštevalo.

58. Obe stranki se v pritožbi neuspešno zavzemata za poseg v odmerjeno odškodnino z vidika odvrtilne funkcije. Tožena stranka navaja, da preventivna funkcija ni potrebna, ker gre za edinstven, osamljen primer očitavanja trpinčenja v zgodovini CI. A tudi, če to drži, je nenazadnje namen navedene funkcije odškodnine ravno v tem, da tako tudi ostane in se več ne ponovi. Na drugi strani pa se tožnik zavzema za zvišanje odškodnine iz naslova odvrtilne funkcije, češ da bi morala tožena stranka odmerjeno odškodnino eksistenčno občutiti. Kljub zavzemanju teorije v tej smeri, sodna praksa teh stališč še ne odraža, obravnavani primer, ki se niti ne nanaša na običajno delovno razmerje oziroma na tipičnega delodajalca, pa tudi ni ustrezen za zavzemanje strožjih stališč glede odvrtilne funkcije. Sploh pa, kot že nakazano, gre v obravnavanem primeru za razmeroma visoko dosojeno odškodnino, ki je glede tožnika pravična in primerna (tudi v primerjavi s prisojeno odškodnino v enaki višini iz zadeve Pdp 864/2017, v zvezi s katero tožnik neutemeljeno prikazuje, da bi moral biti sam upravičen še do višje odškodnine), upošteva pa tudi odvrtilno funkcijo odškodnine, ki je širšega pomena.

59. Obe stranki izpodbijata tudi odločitev o stroških postopka. Tožena stranka sodišču prve stopnje napačno očita, da ni upoštevalo delnega umika tožbe za plačilo regresa za letni dopust. Ker je šlo za delni umik tožbe v posledici izpolnitve, je sodišče navedeno pravilno štelo kot del tožnikovega uspeha v postopku (158. člen ZPP). Tožnik se zavzema za upoštevanje ločenega uspeha po temelju (100 %) in po višini, kar pa je v novejši sodni praksi preseženo. Pravilno pa tožnik navaja, da mu je sodišče prve stopnje glede nagrade za zastopanje odvetnika na poravnalnem in prvem naroku z dne 25. 8. 2017 napačno priznalo 600, namesto 700 točk, kar je sicer glede ostalih postavk po Odvetniški tarifi (OT, Ur. l. RS, št. 2/2015 in nasl.) upoštevalo kot vrednost spornega predmeta po spremenjeni tožbi (od prve pripravljalne vloge tožnika z dne 20. 7. 2017). Stroške postopka je odmerilo ločeno glede na čas pred (tožnikov uspeh 91 %) in po spremembi tožbe (tožnikov uspeh 60 %). Dodatno priznanih 100 točk z 2 % materialnimi stroški in 22 % DDV v 60 % znaša 34,27 EUR. To je znesek za katerega se zvišajo tožniku priznani stroški postopka s strani sodišča prve stopnje.

Utemeljena pa je tožnikova pritožba tudi v delu, v katerem se zavzema za to, da bi morala tožena stranka v celoti kriti stroške, ki jih je imel z izvedencem. Sodišče prve stopnje je glede stroška izvedenine v višini 874,76 EUR sicer pravilno upoštevalo, da je bila izvedenka postavljena le glede škode za trpinčenje, vendar je glede na tožnikov 52 % uspeh zmotno odločilo, da je tožena stranka iz tega naslova dolžna tožniku povrniti le 454,87 EUR. Po prvem odstavku 38. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004 in nasl.) sodišče lahko odloči, da mora delodajalec kriti vse stroške za izvedbo dokazov, tudi če delavec v sporu ni v celoti uspel, pa zaradi tega niso nastali posebni stroški. V obravnavani zadevi gre prav za tak primer, saj so stroški izvedenca v isti višini nastali neodvisno od višine tožbenega zahtevka iz naslova odškodnine, ki jo uveljavlja tožnik in se glede na citirano določbo ZDSS-1 ne odmerijo glede na uspeh tožnika v postopku. Zato je pritožbeno sodišče tudi v tem delu pritožbi ugodilo in toženi stranki naložilo v plačilo celotne stroške izvedenine.

60. V tem obsegu je pritožbeno sodišče tožnikovi pritožbi ugodilo in izpodbijani del sklepa (V. točka izreka) spremenilo tako, da je znesek 2.244,92 EUR zvišalo na 2.699,08 EUR (2.244,92 EUR + 419,89

EUR + 34,27 EUR), kot izhaja iz izreka te sodbe (3. točka 365. člena ZPP).

61. Ker sicer niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi in tudi ne razlogi, na katere pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče v preostalem delu pritožbo tožnika in v celoti pritožbo tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeni in nespremenjeni izpodbijani del sodbe in sklepa ter dopolnilni sklep (izdan na podlagi 3. točke prvega odstavka 5. člena Zakona o sodnih taksah - Ur. l. RS, št. 37/2008 in nasl.) potrdilo (353. člen ZPP, 2. točka 365. člena ZPP).

62. Ker tožena stranka s pritožbo ni uspela, tožnik pa je s pritožbo uspel le v manjšem delu, ki se niti ne nanaša na glavno stvar, krije vsaka stranka svoje stroške pritožbe. Ker sta njuna odgovora na pritožbo vrednotena enako (1.000 točk po OT), pritožbeno sodišče strankama ni nalagalo vzajemnega povračila enako visokih stroškov odgovora na pritožbo nasprotnne stranke. Vsaka stranka torej krije svoje stroške pritožbenega postopka (154., 155. in 165. člen ZPP).

Datum zadnje spremembe: 20.05.2020